

Ordløs smerte, tænkte han. Nu ved jeg, hvad det vil sige.

Lære for livet, tænkte han, og galgenhumorens grin var helt lydløst. Lære for døden, tænkte han, og i stedet for latter endnu et stumt afgrundsskrik.

Da smerten satte et nyt angreb ind, vidste han med en form for krystallisk klarhed, at han havde grinet sit sidste grin.

Smerten blev ikke længere værre. Med hvad han endnu kunne identificere som en blanding af tilfredshed og gru, konstaterede han, at intensiteten havde nået sit højeste punkt, og han forstod, hvad det var for en proces, der nu tog over.

Nedturen.

Smertekurven steg ikke mere, den fladede ud, og forude skimtede han det bratte fald, der med en rutsjebanes uimodståelighed endte i intet. Eller – og han kæmpede mod tanken – hos Gud.

Porerne i hans krop stod vidåbne. Små, gabende munde, der vrælede det store *Hvorfor*, han ikke selv kunne vræle.

Billederne var begyndt at komme; han vidste, de ville komme. De kom allerede, mens smerten voksede til niveauer, han end ikke i sin vildeste fantasi havde kunnet forestille sig. Han forbløffedes over de potentialer, der havde ligget gemt i ham i alle de år.

Sådan kunne det altså være.

Mennesket rummede altså sådanne intensitetmuligheder.

Mens hele hans væsen eksploderede i kaskade efter kaskade, var det, som smerten forskød sig stadig mere fra fingre, køn, hals til et sted uden for kroppen. Smerten blev på en eller anden måde *generel*, hævede sig over kroppen og invaderede hans – han kom ikke uden om at tænke ordet – hans *sjæl*, og han forsøgte hele tiden at holde tankerne klare. Men så kom billederne.

Han havde først kæmpet for at fastholde kontakten med yderverdenen, og lige nu bestod yderverdenen kun af gigantiske flykroppe, der rullede forbi uden for det lille vindue – nu og da drev den tavse bøddelskikkelse også forbi med sine dødbringende redskaber. Men lidt efter lidt gled de brølende flyvemaskiner og billederne sammen, og også flyene begyndte at blive til skrigende afgrundsdæmoner.

Han kunne ikke få styr på billederne – hvordan de kom, rækkefølgen, strukturen. Han så et uforglemmeligt interiør, sin søns fødestue; selv var han ikke derinde, men han hørte, hvordan han brækkede sig ude på toilettet, mens sønnen kom til verden. Så var han der, og det var smukt, lugtfrit, lydløst. Livet blev ført videre i renhed. Han hilste på mennesker, han genkendte som store forfattere. Han skred gennem hæderkronede gange. Han så sig selv elske med sin kone, og hendes ansigt udstrålede en fryd, han aldrig havde set. Han stod på en talerstol, folk klappede vildt. Nye gange, møder, konferencer. Han var i fjernsynet, han blev overdænget med beundrende blikke. Han så sig selv skrive med glødende lidenskab og læse bog efter bog, den ene stak papirer efter den anden. Men når der blev en pause i smerterne, og flyenes brølen kaldte ham tilbage, slog det ham, at han kun så *sig selv* læse og skrive, aldrig *hvad* han læste og skrev. I de korte pusterum kunne han ikke lade være med at spekulere på, hvad det betød.

Nu begyndte nedturen, det kunne han tydeligt mærke. Når smertestingene kom, nåede de ikke længere ind i ham. Han flygtede fra sin plageånd, han ville sejre. Han havde tilmed energi til at spytte på ham, og den eneste reaktion var en kradsende lyd og en ubetydelig øgning af smerten. Ud af mørket kom en brølende drage og blev til en flyvemaskine, der efterlod et rågeslør over en fodboldbane, hvor hans søn kastede urolige blikke mod sidelinjen. Han vinkede til ham, men sønnen så ham ikke, han vinkede vildere, råbte højere, men sønnen virkede bare mere og mere resigneret, indtil han lavede selvmål i distraktion eller protest. Derpå den unge kvinde ved bogreolen, de imponerede blikke. De går ned ad

den store gade, stiller ihærdigt deres generationsoverskridende kærlighed til skue. På den anden side to helt ubevægelige skikkelser, sønnen og konen, og han ser dem, stopper op og kysser hende hedt. Han jogger, træner. Den lille nål trænger ned i hovedbunden, gang på gang, og til sidst har han sin stolte hårmanke igen. Mobiltelefonen ringer midt under debatten på bogmessen, en ny søn, champagnepropperne knalder, og da han kommer hjem, er de væk. Og han læser igen, og i en sidste bevidsthedsopbydelse synes han, at noget af alt det, han har læst og skrevet, burde passere forbi, men han ser kun sig selv sidde og læse og skrive, og med en sidste strålende klarhed, der giver ham følelsen af at dø i sandhed, forstår han, at intet af det, han har læst og skrevet, har betydet noget som helst. Han kunne lige så godt have lavet alt muligt andet.

Han tænker på truslerne. »Ingen vil kunne høre dine skrig.« På, at han ikke tog dem alvorligt. Fordi han mistænkte -. En sidste smertebølge udraderer resten af tanken.

Så begynder slutningen. Smerten tager af. Billederne kommer hurtigt nu. Som om det haster.

Han går i demonstrationstoget, politibetjenten hæver knippen over ham. Det er sommer, han står i vænget, hesten løber lige mod ham. En lille snog smutter ned i hans gummistøvler og åler sig ind mellem tæerne. Faderen ser distraet på hans tegning af den vældige slange. Skyerne farer forbi over barnevognens kaleche, og han synes, han ser en kat røre på sig deroppe. Sød mælk sprøjter ud over hans ansigt. Den tykke, lysegrønne streng viser vej, og han bevæger sig gennem mørke kanaler af kød.

Så bevæger han sig ikke mere.

Et sted en tanke: »Hvilken lurvet måde at dø på.«

Paul Hjelm var ikke i tvivl om, at der eksisterede ubevægelige morgener. Og han var helt sikker på, at denne sensommermorgen var en af slagsen. Ikke et blad rørte sig på de småskrantende buske nede i gården. Ikke et støvkorn bevægede sig inde på det kontor, hvor han stod og stirrede ud. Og ekstremt få hjerneceller rørte på sig inde bag hans pandebrask. Det var med andre ord en totalt stillestående morgen på politigården på Kungsholmen i Stockholm.

Desværre havde det også været et stillestående år. Paul Hjelm tilhørte den gruppe politifolk, der året før havde ledet efterforskningen af de meget omtalte såkaldte Magtmord, hvor en seriemorder målrettet var gået i gang med at udrydde toppen af svensk erhvervsliv. På grund af det vellykkede efterforskningsarbejde var gruppen blevet gjort til en permanent enhed inden for Rigskriminalen, en indsatsstyrke reserveret »voldsforbrydelser med internationale aspekter«, som den officielle formulering lød. I praksis handlede det om at være på forkant med de nye former for kriminalitet, der endnu ikke for alvor var nået til Sverige.

Netop det var også problemet. Det var nu gået et år, uden at landet var blevet hjemsøgt af flere udprægede »voldsforbrydelser med internationale aspekter«, og internt blev der derfor stadig oftere rejst kritik af A-gruppens eksistens.

Egentlig hed den ikke A-gruppen; det var det navn, man lettere panisk havde grebet til halvandet år før, da gruppen i al hast blev dannet. Af formelle og eksistensberettigende grunde hed den nu »Rigskriminalpolitiets specialenhed for volds kriminalitet med internationale aspekter«, men da man som sædvanlig ikke kunne tage den officielle betegnelse i sin mund uden at komme til at grine, blev den uofficielt ved med at gå under navnet A-gruppen, hvad der i og for sig også lød

temmelig komisk, men dog havde en vis affektionsværdi. Og gruppen var nu meget tæt på at være en saga blot. Offentligt ansatte uden ret meget at tage sig til var ikke just tidens løsen, og gruppen begyndte lige så stille at smuldre; man pålagde den diverse lorteopgaver og begyndte at låne medlemmerne ud til alt muligt andet. Dens formelle chef Waldemar Mörner, afdelingschef i Rigspolitistyrrelsen, kæmpede for den med næb og kløer, men A-gruppen sang tydeligvis på sidste vers.

Det eneste, der kunne redde den, var en gedigen seriemorder. Af vaskeægte internationalt tilsnit.

Paul Hjelm stod ubevægelig og gloede tomt ud i den ubevægelige morgen. Pludselig så han et af de få gule blade skælve og falde ned på gårdspladsens triste beton. Det gav et sæt i ham, som var det et varsel om en orkan i anmarch, og sættet satte ham i bevægelse. Han luntede over til et skåret barberspejl, der hang på et søm på væggen på det anonyme kontor, og så på sin blegne.

Under jagten på Magtmorderen var en rød plet vokset frem på hans kind, og et menneske, der stod ham meget nær, havde sagt, at blegnen lignede et hjerte. Det var længe siden. Hun stod ham ikke længere nær, og den, der nu gjorde det, fandt den mest frastødende.

Han så tilbage på Magtmordertiden med en blanding af vemod og uvirkelighedsfølelse. Det havde været en mærkelig tid, en sælsom blanding af professionel succes og personlig katastrofe. Og nyudvikling – smertefuld, sådan som indre forandring altid er det.

Hans kone Cilla havde forladt ham. Han stod alene tilbage med børnene ude i rækkehuset i Norsborg midt under efterforskningen af en af de største mordsager i landets historie. Børnene måtte sejle deres egen sø, mens han selv blev suget mere og mere ind af efterforskningen og fandt tveægget erotisk trøst hos en kollega. Han havde stadig svært ved at skelne mellem, hvad der rent faktisk var foregået mellem dem, og sine fantasier.

Men i og med, at sagen blev opklaret, kom livets tog til-

bage på vanens skinner, som han i lyriske stunder forbløffede sig selv med at udtrykke det, og vogn efter vogn rullede ind på hovedlinjen fra sidespor efter sidespor, indtil det gamle tog Hjelm var sig selv lig igen. Cilla kom tilbage, familielivet blev normaliseret, A-gruppen og ikke mindst han selv fik heltestatus, gruppen blev gjort permanent, han blev forfremmet og fik normale arbejdstider, han blev gode venner med et par af kollegerne, den kvindelige kollega fandt en ny mand, roen vendte tilbage, og alt var fred og fordragelighed.

Spørgsmålet var, om han til sidst fik for meget fred, ro og fordragelighed, for pludselig en dag – efter de næsten seks måneder, det tog at få Magtmordersækken snøret til og dommen afsagt – så han i en pludselig udzooming hovedlinjen forvandle sig til en lille modelbane, og det han havde taget for frie vidder og et uendeligt himmelhvælv, var højst et lille hobbyrums cementpudsede gulv, vægge og loft, og togets brusende fart førte det kun rundt og rundt i den samme cirkel.

I takt med, at man begyndte at anfægte A-gruppens eksistens, opstod der en hel stribe af anfægtelser. Han havde en stadig stærkere følelse af, at hans tilbagevenden til de gamle baner kun var en *iscenesættelse* af dem. Som om hele bygningen var en gang fusk, der ikke var funderet i noget som helst; som om det mindste lille vindpust kunne vælte den omkuld.

Hjelm betragtede sig selv i spejlet. Godt fyrre, mellemblondt standardsvensk hår med vigende hårgrense, alt i alt et lidet opsigtsvækkende ydre. Bortset fra blegnen, som han netop fjernede lidt løs hud fra og smurte lidt hudcreme på, inden han gik tilbage til vinduet. Morgenen stod stadig stille. Det lille, gule blad lå helt ubevægeligt på præcis samme sted, hvor det var landet. Ikke det mindste vindpust havde hjemført politigårdens gårdsplads under hans fravær.

De havde brug for en gedigen seriemorder. Af vaskeægte internationalt tilsnit. Tænkte Hjelm og sank tilbage i sit selvynksorgie.

Vel var Cilla kommet tilbage, vel var han selv vendt tilbage.

Men de havde ikke en eneste gang talt om, hvad de egentlig havde gjort og følt under adskillelsen. Han havde først taget det som et tegn på gensidig tillid, men fik så mistanke om, at det drejede sig om en kløft, de aldrig ville kunne komme over undtagen med kunstige midler. Og hvordan var det egentlig med børnene? Danne var seksten nu, Tova snart fjorten, og nogle gange, når han fangede deres undvigende sideblikke, spurgte han sig selv, om hele tillidskapitalen var opbrugt. Havde den mærkelige sommer for godt et år siden sat sig spor, der ville deformere andres liv længe efter hans egen død? Tanken fik det til at svimle for ham.

Og forholdet til Kerstin Holm, kollegaen, syntes også at være trådt ind i en ny fase. De løb på hinanden flere gange om dagen, og for hver gang følte det mere anstrengt. Bag de blikke, de vekslede, skjulte sig afgrunde, der heller ikke var blevet sat ord på, selvom det virkede stadig mere nødvendigt. Selv ikke det gode forhold til Jan-Olov Hultin, chefen, og kollegerne Gunnar Nyberg og Jorge Chavez var ligesom helt det samme. Han så det lille modeltog snurre rundt og rundt i sit lukkede rum.

Og så endelig den uhyggelige mistanke om, at det eneste, der rent faktisk havde ændret sig, var – ham selv. For på det punkt *var* et og andet virkelig blevet anderledes. Han greb sig selv i at lytte til musik, han aldrig før var kommet i nærheden af, og sidde klistret til bøger, hvis eksistens han ikke havde haft nogen anelse om. Han kastede et blik over på skrivebordet, hvor en discman og en laset billigbog lå ryg mod ryg. Cd'en var noget så mystisk som John Coltranes *Meditations*, en af saxmesterens sidste plader, og bogen var Kafkas *Amerika*, den mindst kendte af hans romaner, men på sin vis den sælsomste. Paul Hjelm skulle aldrig glemme den kæde af begivenheder, der bliver udløst, da den unge Karl skal gå i land i New Yorks havn, men opdager, at han har glemmt sin paraply, og vender tilbage til damperen. Hjelm var overbevist om, at det var scener som denne, man ser for sig, når man er ved at dø.

Nogle gange gav han bøgerne og musikken skylden for billederne af modeljernbanen. Måske havde han været lykkeligere, hvis han stadig havde set frie vidder og endeløse sletter omkring sig.

Hans blik vendte tilbage til gårdspladsen. Det lille, gule blad lå der stadig. Alt stod stille.

Så med ét, uden varsel, blev bladet løftet op og rundt i spiral som af en hvirvelvind, flere blade rev sig løs, gule som grønne, og opførte en vild og broget dans mellem politigårdens mure. Hvorpå den stoppede lige så brat. Den enlige, usynlige hvirvelvind drog videre uden at efterlade sig andet end en lille bunke blade på den bedrøvelige cement.

Døren røg op. Jorge Chavez kom ind. Dette trediveårige energibundt, som han delte skrivebord med, fik altid Hjelm til at føle sig ti år ældre. Men han tog det som regel i stiv arm; Chavez var blevet en af hans allerbedste venner. Han var kommet til A-gruppen fra Sundsvalls politikreds, hvor han havde betitlet sig selv Nordsveriges eneste sortsmudskestrømer. Rent faktisk var han stockholmer, søn af chilenske flygtninge i Rågsved. Hjelm fattede aldrig rigtigt, hvordan Chavez havde klaret de fysiske optagelseskrav til politiskolen; han målte højst en meter og halvfjerds. Til gengæld var han en af landets skrappeste strømere – i hvert fald den mest energiske, Hjelm nogensinde havde mødt. Desuden var han jazzbassist på eliteniveau.

Den tætte lille skikkelse smuttede lydløst hen til sin halvdel af det dobbelte skrivebord, hængte skulderhylsteret af stolen, spændte det på, tjekkede tjenestepistolen og trak i den sommerlette denimjakke.

»Der er noget i gære,« sagde han kort. »Opstandelse i korridorerne.«

»Opstandelse, hvordan det?«

»Det er svært at definere. Men tro mig, vi får Hultins stemme at høre inden for et halvt minut. Eller skal vi vædde?«

Paul Hjelm rystede på hovedet. Han så på discman'en og bogen på skrivebordet, kastede et blik på løvbunken ude på

gårdspladsen, ruskede liv i sig selv og indtog sin plads i lokomotivet. Tiden antog ny form.

En stemme bjæffede over samtaleanlægget; den tilhørte A-gruppens operative chef, kriminalinspektør Jan-Olov Hultin.

»Hastesamling. Alle mand. Med det samme.«

Hjelm tog læderjakken på over skulderhylsteret og var parat af hele sit hjerte. De to politimænd satte i skarpt trav ned mod det, der engang havde gået under navnet »kommandocentralen« og måske – håbede Hjelm – ville komme til det igen. På vejen ned gennem gangen blev en dør smækket op lige i synet på Chavez. Viggo Norlander trådte ud uden at værdige hændelsen så meget som et blik. Norlander havde fra at være gruppens artige paragrafrytter forvandlet sig til dens *bad boy*; efter Magtmordene var hans gamle, luvslidte bureaukrathabitter blevet erstattet af trendy polotrøjer og de begyndende midalderdeller af stramme mavemusklér.

Resten af gruppen var allerede på plads, da Norlander og Hjelm tumlede ind. Chavez nåede frem et øjeblik efter med et lommeørklæde om næsen. Inspektør Jan-Olov Hultin sendte ham et skeptisk blik fra katederet længst oppe i det lille, anonyme konferencelokale, hvor han sad og kukkelurede som en udbrændt folkeskolelærer, der for længst skulle have været på pension. De diminutive briller sad på deres behørig plads som en lille, helt naturlig udvækst på den vældige næse. Der funkede ingen nytændt glød i hans øjne, men måske ulmede det lidt i øjenkrogene. Han rømmede sig.

Kernetropperne var faktisk på plads, alle var som sædvanlig mødt tidligt for at kunne gå tidligt hjem, ingen var lånt ud eller forvist til en eller anden besynderlig straffekommando. Det lignede næsten en tanke. Gunnar Nyberg, Arto Söderstedt og Kerstin Holm sad allerede oppe foran. Nyberg og Söderstedt tilhørte samme generation som Norlander og var altså nogle år ældre end Hjelm og mange år ældre end Chavez, mens Holm befandt sig et sted mellem de to sidstnævnte. Hun var gruppens eneste kvinde, en lille, mørk göteborger med ben

i næsen; hun var det tredje led i den hjernetrio, som hun mentes at udgøre sammen med Hjelm og Chavez. Samtidig havde hun en vigtig ting til fælles med gruppens mest overbevisende muskelbundet, Gunnar Nyberg, som hun delte kontor med: De sang begge i kor og skammede sig ikke over at blive grebet i *a cappella*-øvelser inde på kontoret. Nyberg havde en broget fortid som brutal, steroidepumpet bodybuilder; nu var han en genert, midaldrende mand, et skønsyngende, sjusket klædt kødbjerg, der dog om nødvendigt stadig kunne finde de gamle takter frem. Det havde han gjort tilbage i Magtmordsdagene, da han med en kugle i halsen sprang på en accelererende bil og gjorde den ukampdygtig. Hvad Söderstedt angik, var han det mest aparte medlem af gruppen – en finskfødt, kridhvid tidligere topadvokat, der var blevet indhentet af sin samvittighed; han arbejdede altid lidt for sig selv og fulgte sine egne sære spor meget langt fra alfarvej.

Norlander, Chavez og Hjelm strøg ind bag trioen. Hultin oplod sin som sædvanlig neutrale røst:

»En svensk statsborger er blevet myrdet i USA. Men ikke *hvem* som helst, ikke *hvor* som helst og ikke *af* hvem som helst. En meget kendt svensk litteraturkritiker blev for nogle timer siden taget af dage i Newark-lufthavnen uden for New York efter at være blevet bestialsk tortureret af en flittig seriemorder, hvis virksomhed strækker sig et par årtier tilbage. For så vidt har det ikke noget at gøre med os.«

Det var åbenbart tid til en af Hultins kunstpauser, for der fulgte netop en sådan. Han fortsatte:

»Vores lille problem er, at denne gedigne seriemorder med alle sine vaskeægte internationale aspekter er på vej hertil.«

Nok en dosis tavshed, måske noget mere ladet.

»FBI's oplysninger tyder på, at morderen har taget litteraturkritikerens plads i flyet. I dette øjeblik befinder han sig på Flight SK 904, der lander i Arlanda om en lille time – klokken 8.10. Der er i alt 163 passagerer om bord, og kollegerne i New York har valgt *ikke* at informere besætningen om situationen. For indeværende svæver vi i total uvidenhed

om gerningsmandens identitet, hvad der i og for sig ikke kan undre i betragtning af, at han har drevet gæk med FBI i tyve år. Men man nærer åbenbart visse forhåbninger om at kunne finde frem til hans dæknavn på flyet, inden det lander. Jeg har en åben linje til en *special agent* Larner i New York, og vi må altså have to alternative planer. Den første for det tilfælde, at vi får navnet i tide, hvilket giver risiko for håndgemæng. Den anden i tilfælde af, at vi *ikke* får navnet i tide, hvilket betyder, at vi blandt de 163 rejsende skal forsøge at finde frem til en udspekuleret seriemorder, hvis eneste kendetegn er: Hvid, mandlig, sandsynligvis over de femogfyrrer.«

Hultin rejste sig og lynede den gamle sportsjakke op over pistolkolben i skulderhylsteret. Han lænede sig frem.

»Det hele er i virkeligheden meget enkelt,« sagde han stille.
»Hvis vi fejler, har Sverige importeret sin første ægte amerikanske seriemorder. Lad os sørge for, at det ikke sker.«

Han begav sig ud mod den ventende helikopter, men lod følgende visdomsord hænge i luften:

»Verden skrumper, mine damer og herrer. Verden skrumper.«

Den umådelige, uforlignelige stilhed, der altid indfandt sig, kom pumpende i bølger af fryd. Han vidste, at det aldrig ville få ende.

Derude strakte den uhyre tomhed sig, med jorden som en lille, ubetydelig undtagelse. En guddommelig fluelort på perfektionens hvide ark, en blækklat i protokollen, som syntes at dementere guddommelighedens absolutte guddommelighed.

En tynd plexiglasplade skilte ham fra intethedens store, sugende hulrum, som den indre fred gjorde ham delagtig i. Han kopulerede med det, guddommeligt gyngende.

Stilhedens vuggende skyer drev billederne væk. De var fjerne nu. Han kunne tilmed tænke på dem. Og det fredfyldte smil forlod ikke et øjeblik hans læber.

Han kunne endog tænke på vandringen ned i kælderen. Den var ikke billeder nu – så havde den måttet besværges bort, ryges ud med offerrøg – men en fortælling, en logisk sammenhængende struktur. Og selvom han vidste, at strukturen snart ville gå tabt, og der ville kræves ny offerrøg, kunne han nyde dens pludselige, glasklare fuldkommenhed.

Han var på vej.

Han var på vej ned ad den trappe, han ikke vidste eksisterede, ned i den kælder, han ikke vidste eksisterede. Løngangen i garderoben. Trappens uforglemmelige, sødligtstøvede lugt. De lydløse cementtrappetrin, der syntes at fortsætte i en uendelighed. Gelænderets klamme kulde.

Indvielsens helt selvindlysende følgerigtighed. Når blikket kunne hæves, og det ene trin afløse det andet på trappen ned i urmørket, var logikken så uomgængelig. Han var blevet udvalgt.

En ring skulle sluttes. Det var det, der nu skulle ske. Bag efter kunne han begynde for alvor.

Trappen førte videre. Det sidste lysskær forsvandt. Han famlede sig videre, trin for trin.

Han tillod sig en pause, mens stilheden vuggede ham nærmere den befriende søvn. Han fulgte den ufuldkomne flyvinges ufuldkomne gyngen ud mod evighedens perfekte gyngen.

Et andet lys viste sig, et helt andet lys, og det ledsagede hans sidste trin ned ad trappen. Som en ikonramme om et mørke lysere end noget lys stod lyset ud fra dørsprækkerne. En glorie, der viste vej. En gylden ramme om et kommende kunstværk.

Der nu skulle fuldbyrdes.

Han åbnede døren til tusindsårsriget på klem.

Uden for vinduet gled Store Bjørn og Lille Bjørn i ét og blev til en Endnu Større Bjørn.

»*Tonight we can offer you the special SAS Swedish-American long drink for a long night's flight, sir,*« hørte han en indsmigrende kvindestemme halvsynge.

Men da sov han allerede.

A-gruppen lettede fra politigårdens helikopterplatform onsdag den tredje september klokken 7.23. De syv blev stuvet sammen til en gruppe, som ret beset ikke længere eksisterede. Et kort øjeblik forekom det Paul Hjelm, at de blot imiterede en svunden enhed, men det fortog sig hurtigt, og han samlede sig om sin opgave. Ligesom alle de andre.

Han sad klemmt inde mellem Gunnar Nybergs svagt prustende kæmpekrop og Arto Söderstedts desto magrere skelethylster. Lige over for ham blev Kerstin Holms lille, mørke krop trykket sammen mellem Viggo Norlanders lidt mere end midaldrende, men nu særdeles veltrænede muskler og Jorge Chavez' ungdommeligt uberørte kompakthed. Mellem de to rækker sad Jan-Olov Hultin med en så imponerende mængde papirer, at det ikke burde have været muligt at skrabe dem sammen med så kort varsel, og i en stilling, der burde have været lige så umulig for en mand i tresserne, selvom han var en behård back på Stockholmspolitiets veteranhold. Han skubbede brillerne længere op på monumentalnæsen, og helikopterbulderet gik lidt ud over hans tonefalds neutralitet:

»Det bliver ikke helt nemt, det her. Kollegerne fra Arlanda og Märsta er allerede på pletten. Horder af maskinpistolbevæbnede politimænd har faret rundt i udenrigsterminalen og truet turisterne med vold og lemlæstelse. Jeg tror dog, jeg har fået dem væk. Vi står over for en mand, der ikke viger tilbage for noget, så meget har jeg forstået. En velprogrammeret mordmaskine, og hvis han bliver mistænksom, risikerer vi blodbad og gidseldrama og i det hele taget *worst case scenario*. Vi må altså gå meget forsigtigt til værks.«

Hultin bladede i flagrende papirer.

»Der er over 150 mennesker i det fly, vi kan ikke bare genne hele flokken sammen i en gammel hangar og tjekke dem en

efter en. Det ville sandsynligvis koste flere af dem livet. Det hedder altså omhyggelig paskontrol, naturligvis overvåget af os og med ekstrem obs på hvide, midaldrende, alenerejsende mænd – som der vel er nogle stykker af på en typisk flyvning med business class. Desuden har toldpersonalet overladt os en slags digitalkamera, som paskontrolløren let og elegant kan affotografere samtlige pasfotos med. Paskontrolløren skal dog ikke være alene i pasboksen. I skal også være der i baggrunden, men I bliver ikke til at se udefra. Jeg har reduceret antallet af pasbokse til to; det kommer til at gå ud over flowet, men pointen er, at det bliver lettere at overskue. I disse to bokse placerer vi Kerstin og Viggo. Jeg vil bede jer være omhyggelige, opmærksomme og forsigtige. Grib kun til handling på meget stærke indikationer, ellers hedder det radiokontakt. Hvad angår den for en umiddelbar betragtning kritiske strækning fra gaten til paskontrollen gennem transit-hallen med dens barer og butikker, skulle risikoen være mindre, eftersom der ikke er nogen udgang. Der, i transithallen, har jeg placeret Märstapolitiet under Artos ledelse. Du, Arto, går altså hen til den aktuelle gate, hvor der er et hold kolleger fra Märsta. Sørg frem for alt for, at de forbliver usynlige. Det er jeres opgave at sikre, at ingen smutter på vejen til paskontrollen. Placer folk på toiletterne, i butikkerne, alle steder, hvor man kan søge tilflugt – der er ikke så mange. Vi andre fordeler os rundt om i ankomsthallen og udenfor, for hvis der sker noget, taler alt for, at det bliver der. Artos job er egentlig bare at få hele flokken drevet ned til paskontrollørerne. Som en anden fårehyrde.«

»Lander der andre fly på samme tid?« spurgte Arto Söderstedt på sit klingende, næsten overdrevne finlandsksvensk og skævede skeptisk ned på E4's flodleje, som de fulgte som en heliumoppumpet Donaupram. »Sorte får,« tilføjede han næsten uhørligt. Hjelm hørte ham og sendte ham et beskt sideblik.

Hultin dykkede igen dybt ned i det vindpiskede papirshav.

»Ingen andre ankomster i umiddelbar nærhed, nej.«

»Og gutterne med maskinpistolerne?« sagde Nyberg.

»De vil være umiddelbart tilgængelige. Men kun hvis der bliver brug for det.«

»Säpo?« sagde Söderstedt.

Arto Söderstedt kom ofte ind på Säpo. Gruppens aktivitetsområde tangerede unægtelig sikkerhedspolitiets, og derfor kom det gang på gang til overlapninger, tabuoverskridelser og konflikter. Alle huskede levende Magtmordsvanviddet, hvor Säpo havde saboteret efterforskningen på det groveste.

»De skal nok være der,« nikkede Hultin med et rent visuelt suk. »Men eftersom vi aldrig får ret meget at vide, agerer vi, som om de *ikke* var der. Nuvel – som I ved, er der kun én udgang fra ankomsthallen, der via toldpassagen deler sig i to – som et T – lige før hovedindgangen. Vi skal have en mand på hver side udenfor: Gunnar, Jorge. Paul og jeg selv forsøger at se ikke-politiagtige ud ved bagagebåndet for at holde øje med selve ankomsthallen. Det bliver altså en slags firtrinskontrol: først gaten: Arto og hans folk, så paskontrollen: Kerstin og Viggo, derefter ankomsthallen: Paul og jeg, og til sidst udgangen: Gunnar og Jorge. Er det klart?«

»Strukturen er krystalklar,« sagde Hjelm. »Problemet er, om den holder til mødet med halvandet hundrede passagerer med tømmermænd og *jetlag*.«

Hultin lod indvendingen passere uden så meget som at blinke med øjnene. Han fortsatte:

»Det hele går ud på, at vi hurtigt skal kunne skifte mellem plan A og plan B. Hvis amerikanerne giver os det navn, vores mand flyver under, *inden* passagererne når paskontrollen, er det dér, vi skal samle opmærksomheden. Så pågriber vi ham der – forudsat at han ikke har skiftet identitet oppe i flyet, selvfølgelig. Er det klart? Så hviler der et langt større ansvar på Viggo og Kerstin inde i pasboksene. Det er plan B – men indtil videre gælder plan A: at vi ikke har ringeste anelse om, hvem han er. Klokkeren er nu ... 7.34, og hvert øjeblik –« mobiltelefonen ringede med en fjollet Mickey Mouse-pippen,

som Hultin normaliserede med et hurtigt håndgreb »– kan vi vente at høre fra *special agent* Larner, ja.«

Han lagde telefonen til øret og vendte sig væk. E4 gled nu frem mellem marker gødet med udstødningsgas og prydet af enkelte tappert kæmpende traktorer. Det var en krystallklar sensommerdag gennemboret af udefinerlige ilninger, som varslede efterår. Sommeren er slut, tænkte Hjelm skæbnetungt. Efterår over Sverige, fortsatte hans indre stemme med en patetisk skælven.

Et ekstremt monstrøst bygningskompleks tårnede sig op over markerne i det fjerne.

»Arlandastad, ikke?« råbte Kerstin Holm.

»Så umiskendeligt,« replicerede Arto Söderstedt.

»Vi er der om cirka fem minutter,« sagde Gunnar Nyberg.

»*But why?*« brølede Hultin pludselig. Så lyttede han lidt endnu og lagde på.

»Nej,« sagde han. »Det er ikke lykkedes dem at finde frem til navnet. Det lader til, at morderen afbookede i den myrdede svenskers navn for straks efter at booke den tomme plads i sit eget, helt sikkert falske. Jeg fatter ikke, at det skal tage så helvedes lang tid at finde frem til navnet på den sidste booking. Men indtil videre kører vi altså efter plan A.«

Helikopteren drejede væk fra E4 og svingede ind over Arlandaskovene. Den ankom til Arlanda International fireogtyve minutter før SK 904 fra New York, og fem minutter efter havde samtlige A-gruppens medlemmer indtaget deres positioner.

Chavez var hurtigt på sin plads inden for forhallens døre. Han pløjede sig frem gennem en endnu ikke alt for skræmmende hob af kommende og forhenværende turister og slog sig ned på en bænk ved en Coca-Cola-automat, hvorfra han havde fuldt overblik over sit ansvarsområde, den fjerde halvdel af udgangen fra toldpassagen. Falkeblikket var skruet på. Ambitionsniveauet var som sædvanlig straks over max.

Omkring et halvt minut senere arriverede Gunnar Nyberg,

lidt mere medtaget af helikopterturen. Han slog sig ned ved et cafébord med sit af såvel kold som varm sved perlende ansigt vendt mod både Chavez og den anden halvdel af udgangen. Et føleligt behov for ekstraenergi fik ham til at købe en dåse sportsdrik af et mærke, han huskede fra sin tid som aktiv bodybuilder. Han hældte den halve liter i sig i én mundfuld og konstaterede, at drikken nu blev fremstillet af væsker, man vred ud af glemte træningsdragter fra alverdens fitnesscentre. Den gjorde muligvis noget for væskebalancen, helt sikkert noget for kvalmebalancen.

Imellem de to bevægede sig nu en ikke alt for velcamoufleret kvintet op mod strømmen og ind gennem toldslusen. Hultin stoppede op og vekslede et par ord med det mærkbart nervøse toldpersonale, inden han sluttede sig til de andre fire i ankomsthallen. Han stillede sig bagest i en lang, bugtet kø til vekselskranken, hvorfra der var godt udsyn til hele hallen. Resten af gruppen fortsatte over mod paskontrollen, indtil Hjelm drejede af for lidt efter at finde sig selv tomt stirrende på et ubevægeligt bagagebånd. Sjældent havde en politimand set så politimandsagtig ud, og jo mere han anstrengte sig for ikke at gøre det, des tydeligere blev det. Da han syntes, han mærkede det blå blink gå i gang oppe på issen, opgav han at spille sin rolle og klarede den dermed straks betydeligt bedre. Han satte sig på en bænk og bladrede i en brochure, hvis indhold skulle forblive ukendt for ham til hans dødsdag.

Henne ved paskontrollen blev de tilbageværende mødt af en overordnet, som slusede Norlander og Holm ind i hver sin pasboks, hvor de endte på en lille, ubekvem skammel omme bag kontrolløren. Man kunne næsten ikke se dem udefra, og selvom man skulle skimte dem, ville deres tilstedeværelse næppe virke særlig alarmerende. De slog sig ned og gav sig til at vente på stormløbet.

Så var der kun én tilbage. Arto Söderstedt masede sig gennem paskontrollen og løb slalom mellem spredte efternølere op ad rulletrappen til transithallen. Han behøvede ikke at konsultere skærmene for at finde den rigtige gate. Det var

lykkedes et antal letgenkendelige herrer fra Märsta at *sidde og lave ingenting* uden for gate 10 på den særlige måde, der oser af politi. Söderstedt kaldte dem til sig og fordelte dem rundt om i hallen. Et hurtigt overblik gjorde det klart, at toiletterne var de eneste oplagte gemmesteder. Han placerede en politimand på hvert og sørgede for, at alle personalerum og deslige var forsvarligt aflåst. Tilbage var taxfree-butikker, barer og cafeterier. Han shanghajede en betjent ved navn Adolfsson, der formåede at se så totalt malplaceret ud ved bardisken, at det i sig selv var en bedrift.

Der var endnu forholdsvis mennesketomt i transithallen. Söderstedt slog sig ned uden for gate 10 og ventede. Spredte klynger af efternølende passagerer fra tidligere fly slentrede rundt.

En lille ændring af tingenes tilstand fik Arto Söderstedt til at trykke den væmmelige lille øresnegl ind i øregangen; det følte altid, som om den forsvandt langt ind mellem hjernevindingerne. Efter »SK 904 New York« på ankomstskærmen blinkede nu det lille, skæbnesvangre ord »*Landed*«. Söderstedt vendte blikket til højre mod det store panoramavindue og så flyet rulle forbi. Han trykkede på en knap omme bag livremmen, rømmede sig og sagde:

»Gribben er landet.«

*

Han rejste sig, rettede på slipset, tog tasken over skulderen og ventede med lukkede øjne. Børn ormede sig frem og tilbage mellem benene på ham, forældre skreg – snart hjerteskrærende, snart blot skærende. Rutinerede habitbærere holdt med velindøvede smil turistklassepassagererne på behørig afstand.

Han stod helt stille. Man bemærkede knap nok hans eksistens. Han fangede ingen blikke. Det havde han aldrig gjort.

Køen kom ret hurtigt i bevægelse. Proppen røg ud, og han gik roligt op gennem flyets krop, gungrede over forbindelses-

broens få meter metal og ilede gennem den gyngende gang.
Han kom ud på fast grund. Han var på plads.
Nu ville ringen blive sluttet.
Nu ville han kunne begynde for alvor.

*

Det var interessant at se, hvor mange ansigter hjernen kunne lagre, før de begyndte at flyde sammen. Söderstedt konstaterede, at grænsen allerede gik ved de halvtreds. Til sidst var strømmen af passagerer fra New York kun en grå, anonym masse. Hvoraf alenerejsende midaldrende hvide mænd utvivlsomt udgjorde flertallet.

Han registrerede intet afstikkende. Det var en helt ensartet flok, der travede ned gennem transithallen. Nogle drejede ind på toiletterne for snart efter at komme ud igen, andre var et smut omme ved butikkerne, atter andre købte en sandwich i cafeteriet og mistede appetitten, da de hørte prisen. Nogle slog sig ned i baren og forsøgte undrende at komme i samtale med den voksdukkelignende Adolfsson, der så ud, som om han var ved at gå i brædderne.

En turistattraktion, tænkte Söderstedt.

De første New York-rejsende nærmede sig trappen ned til paskontrollen.

»Nu kommer de,« sagde han lige ud i luften og gjorde dermed sig selv til den eneste virkelig afvigende.

Ordene genlød i Kerstin Holms øregange med en klang som fredsbudskabet efter Anden Verdenskrig. I tankerne havde hun allerede finpudset den afskedsansøgning, som den smugfisende paskontrollør i boksens gaskammer havde dikteret. Det her kunne ikke være meningen med hendes liv. Men så kikkede de første amerikanske ansigter ind gennem den halvmatterede glasrude og bortvejrede alle lugtindtryk. Paskontrolløren førte elegant hvert eneste pas hen under en lille kameraanordning tilsluttet computeren og affotograferede det, uden at man kunne se det. Computeren lagrede foto og

navn med det samme. Om ikke andet ville de have et billede af deres mand.

Ansigt efter ansigt gled forbi. Hun prøvede at se en kynisk morder bag hvert eneste smil og hver eneste gaben. Det lykkedes ikke rigtig. Nogle hårdnakkede trækninger i øjenkrogen på en mand, der kun yderst modvilligt afførte sig sine Ray Ban, fik hende *næsten* til at alarmere Hultin. I øvrigt gled det hele aldeles stille og roligt i starten.

Viggo Norlanders bokstilværelse formede sig lidt anderledes. Som den eneste i A-gruppen havde han haft et fantastisk år. Efter hans bundbid tilbage i Magtmordsdagene, da han gik amok og blev korsfæstet af den estiske mafia, havde det triste unglædeliv fået nye dimensioner. Han var begyndt at træne, havde fået en hårtransplantation og fattet ny interesse for det smukke køn; i den sammenhæng havde de stigmatiserede hænder vist sig at være et aktiv. Da han til forskel fra Holm var havnet hos en kvindelig paskontrollør, gav han sig til at kurtisere hende hæmningsløst. I den boks var det *hende*, der havde en indberetning om sexchikane så godt som klar, da amerikanerne landede.

I næste nu havde Norlander glemt alt om hende. Han var totalt tændt med det samme. Hans adrenalinstive øjne så en masse morder i hver eneste rejsende, og da han havde rapporteret sin tredje mistænkte til Hultin, en kulsort attenårig narkoman, indkasserede han en så kraftig reprimande, at den virkede som en brutal konfrontation med fortiden, og blev mere nøgtern i sin vurdering, som han formulerede det for sig selv.

Han havde siddet et par minutter i kuet tavshed, da en velklædt herre omkring de femogfyrrer med et selvsikkert smil overlod sit pas til kontrolløren, der galant affotograferede det sammen med navnet Robert E. Norton. Så fik manden øje på Norlander over paskontrollørens skulder. Smilet falmede brat, han begyndte at blinke voldsomt og kaste ukontrollerede blikke til siden. Så snuppede han passet og strøg af sted.

»Jeg har ham,« vrælede Norlander i den usynlige minira-

dio. »Han flygter!« fortsatte han en anelse modsigelsesfuldt, flåede døren op og satte efter Robert E. Norton gennem ankomsthallen. Norton spændede som en gal med tasken hamrende mod skulderen. Norlander spændede som en endnu mere gal. Han væltede damer omkuld på sin vej, han trampede på barnefødder, han knuste taxfree-flasker. Norton stoppede op og så sig om i vild desperation. Hjelm rejste sig fra sin bænk, smed den ulæste brochure fra sig og styrtede hen mod Norton. Synet af de to fremstormende politimænd med umiskendeligt tvivlsom fortid blev for meget for amerikaneren, som begyndte at svinge tasken vildt over hovedet, kastede sig til side og styrtede over mod et af de stillestående bagagebånd. I et tigerspring satte han ind gennem de plastlameller, der dækkede båndets åbning. Hans tigerspring blev straks efter fulgt af Norlanders. Hjelm foretog intet tigerspring, men lindedede i stedet forsigtigt på plastlamellerne. Inde i bagagerummet kunne han se Norlander forfølge Norton mellem spredte bagagebjerge. Han stak hovedet ind. Norton begyndte at kaste rejsetasker efter Norlander, der snerrede dumpt, sprang på ham, fik en taske i fjæset og tumlede om. Norton rev sig løs og begyndte at løbe tilbage. Mens Norlander rejste sig på rystende ben, nærmede Norton sig Hjelm, der sad ved bagagebåndets åbning og ventede. Norton sprang lige i armene på ham, begyndte at slå om sig med tasken igen og fik en fuldtræffer ind. Hjelm blev slynget bagud, men følte det, som om han vendte i luften, og var over ham i næste nu. Norlander smed sig oven på dem, vred Nortons arme længere op, end det rent fysiologisk burde være muligt, og satte sig på ham med knæene i hans nakke. Med den ene hånd for sin blødende mund flåede Hjelm tasken til sig og tømte den ud på gulvet. En lille pakke hash faldt ud. I det samme lød Hultins stemme i Norlanders og Hjelmets ører:

»Jeg har lige fået navnet fra FBI. Skift øjeblikkelig fra plan A til plan B. Vores mand rejser under navnet Edwin Reynolds. Jeg gentager: Edwin Reynolds. Hvis den person, I så diskret har jagtet gennem ankomsthallen, *ikke* hedder Reynolds eller

ser ud til at have andet med sagen at gøre, slipper I ham med det samme og returnerer til jeres poster. Vi kan måske stadig nå at klinke skårene.«

De slap straks Robert E. Norton. Arlanda-betjentene kom til og overtog ham. Via en sidedør vendte de tilbage til ankomsthallen og Norlanders pasboks. Hjelm tog over. Han tordnede til den kvindelige paskontrollør:

»Hurtigt som bare fanden: Edwin Reynolds, er der gået en med det navn igennem?«

Et par hurtige dask på computerens tastatur bragte svaret frem:

»Nej. Randolph, Robertson – ingen imellem.«

Norlander sank ned på sin skammel. Hjelm sank ned på gulvet. De trak døren til, pustede ud, slikkede deres sår. Måske var der stadig håb. Knap halvdelen af passagerne var kommet igennem. Medmindre han var en af dem, Norlander havde trampet ned, var han stadig derinde.

Ræsonnerede boksens to helte og glemte i deres testosteorontåger alt om gruppens mere østrogene indslag.

Kerstin Holms stemme lød i alles øregange:

»For elleve minutter siden passerede en Edwin Andrew Reynolds min boks. Som en af de allerførste.«

Nogle endeløse sekunder var der helt stille. Så lød Hultin:

»Okay. Luk paskontrollen, slip ikke flere igennem. Tjek hver eneste djævel, I ser på hele Arlanda. Diskret, selvfølgelig. Officielt er vi ude efter narkosmuglere. Vi sætter alle ressourcer ind nu. Giv den hele armen. Jeg får etableret vejspæringer. Kerstin, har du et billede af ham? Hvordan ser han ud?«

»Det jeg har, er enormt dårligt. Han kunne se ud til at være lyshåret. Beklager. Elendigt foto.«

»Og hverken du eller paskontrolløren husker noget?«

»Desværre nej. Men han kan være nået temmelig langt på elleve minutter.«

»Okay. Vi rykker.«

Et eller andet sted følte Norlander trods alt, at han åndede lettet op. Hans bommert havde ikke været afgørende. Hjelm

hørte hans lettelsens suk, da han rejste sig op, og fandt det nærmest forbryderisk.

De kom ud af boksen samtidig med Holm. Hendes intenst spejdende blik sluttede sig til deres.

Hallen var fuld af hvide, midaldrende mænd. De måtte vente. Maskinpistolbevæbnede betjente myldrede ud af lufthavnens gemmer som maddiker af et lig og holdt alle i skak.

Hjelm løb gennem tolden. Ud af øjenkrogen så han en klynge hvide, midaldrende mænd overdænge Gunnar Nyberg med pas. Hans posede lumberjakke stod åben.

Hjelm kom ud. Hans blik fejede hen over de myldrende fortove. En lufthavnsbus vred sig om hjørnet. Taxaerne sværmede. Det var umuligt at overskue.

Han spurtede hen ad fortovet. En halv snes potentielle seriemordere iagttog hans pauvre løbeteknik. De legitimerede sig uden protester. Mens han skimmede deres pas, var mistanken allerede blevet en tanke. Den var klar til at formuleres.

Han stoppede op i et ørkesløst forsøg på at danne sig et overblik. Pludselig stod Hultin ved siden af ham. Begge læste deres egen tanke i den andens blik. Det var Hjelm, der satte ord på den. Der var ingen vej udenom.

»Han er smuttet.«

Et langt øjeblik endnu så Hultin ham ind i øjnene. Hans uofficielle nik blev modsagt af det bryske tonefald:

»Vi går ind og fortsætter. Stå ikke her og fald i staver.«

Hultin forsvandt. Hjelm blev stående lidt endnu og faldt i staver.

Han mærkede på sine læber og konstaterede til sin undren, at han blødte. Han vendte ansigtet op mod de mørknende skyer og tog imod regnens første, kølige stænk.

Efteråret var kommet til Sverige.